

Oteplená detektivka

Název týmu: Ens

Vražda v horách

Detektiv usilovně šplhal do kopce s jazykem přilepeným k vestě. „Kdo jen mohl vraždit tak vysoko?“ mrmlal si pro sebe. Na jednu stranu se těšil, tradiční vraždy z vášně či pro peníze ho již nudily. Na stranu druhou po několikahodinovém výstupu litoval, že přijal kontrakt na případ v tak nehostinném prostředí. Vrcholky kopců se zdály nekonečně daleko, stejně jako údolí ztrácející se v mlze.

Signál cestou pomalu mizel, až se dostal jen k jedné čárce, přesto lehce zoufalý, velmi znavený detektiv sáhl po telefonu. „Haló? Tak jsem dorazil na místo činu, snad, kde je ten mrtvý?“

„Kde jste, je vám špatně rozumět,“ ozval se nerudný hlas pracovníka Lesů České republiky.

„V lese“, odvětil detektiv s notnou dávkou sarkasmu.

„Tak to jste správně. Rozhlídněte se, mrtvých je tam spousta.“

Místo odpovědi vydal udýchaný horolezec jen našťavaně zmatený zvuk. Rozhlížel se, kam jen dohlédl, ale neviděl nic jiného než kmeny.

„Stromy. Chcípaj a nevíme proč.“ zachřčela z telefonu slova znějící jako špatný vtip.

Komisař frustrovaně položil hovor bez jakéhokoliv rozloučení, stejně nemohl nalézt slova neobsahující vulgarismy. Přišel k nejbližšímu stromu, zřejmě nemusel hledat žádný konkrétní, a bez dalších okolků začal s ohledáním místa činu.

Zem byla velmi suchá, konzistencí připomínala spíše písek než něco, z čeho by měly růst rostliny. V podrostu se tu a tam na světlince objevil ostružiník, bez, vzácněji pod stromy nějaký mech či tráva. Na jednom místě u kořene byl seschlý pozůstatek hříbu, od kterého po odkrytí hrabanky a zeminy vedla vlákna podhoubí ke kořenu stromu. „Tady máme prvního podezřelého“, řekl si v duchu detektiv, „ale že by dokázal úkladně zavraždit všechny stromy v okolí se mi nějak nezdá. Raději si ho trochu proklepnu.“ Vytáhl proto z kapsy svůj pomalý telefon. Po chvíli úmorného sledování kolečka oznamujícího načítání se mu konečně podařilo otevřít portál s informacemi o dané houbě.

„Hm... M-hmm. Mykorhiza, jasně. Takže prvního podezřelého můžeme vyškrtnout. Má alibi a žádný motiv, se stromem byli přátelé.“

Jelikož na místě činu nenalezl žádné stopy, rozhodl se přistoupit k ohledání těla.

Je to mrtvé? Bylo to vůbec někdy živé? Neviděl žádné cary hnijícího masa ani zaschlou krev, vytřeštěné oči, posmrtnou ztuhlost. Nic z toho, na co byl ve svém oboru zvyklý. Strom vypadal pouze... suše. *Že by mumie?*

Pláty kůry, připomínající fáče staroegyptských mrtvých, se pomalu odlupovaly. Některé stromy v okolí již byly zcela holé, ten, na který detektiv hleděl, si zatím část svého šatu uchoval. Přesto již dával na odiv velkou část světlého dřeva. To bylo prostoupeno drobnými tunýlky od hmyzu, zdálky připomínajícími ornamentální tetování.

S posledními zbytky zásob dat, které měl, se znovu obrátil na internet. Z odpovědí na dotaz „brouk žeroucí smrk“ detektiv vydedukoval potenciální pachatele: lýkožrouta smrkového a jeho komplice lýkožrouta vrcholkového. „Brouk samotný je schopen dělat velké škody a množit se exponenciálně, jenže zdravý porost by nebyl v malém počtu schopný zlikvidovat celý,“ přečetl nahlas vyšetřovatel. „Ale když ne oni, tak kdo nebo co oslabilo stromy natolik, aby k tomu mohlo dojít?“ A pak ho to trklo. Při ohledávání místa činu viděl přece suchou hrabanku s půdou a několik předchozích horkých let stromy oslabit mohlo.

Najednou do sebe celá skládanka začala zapadat. Vzal proto opět do ruky telefon.

„Háló, kdo tam?“

„Zoubková víla, kdo asi. Ten chudák, co jste ho poslal na vrcholky hor! Už mám odpověď na tu vaši záhadu. Stromy umírají na kombinaci různých faktorů. Pár suchých let a především vaší idiocii. Les není továrna ani pole, potřebuje různorodost. Když jste zasázeli tolik stejně starých stromů, stačilo malé oslabení a všechno šlo do kyttek. Obviňujte lýkožrouty, ale především sami sebe.“

Detektiv unavený dlouhým výstupem a nedostatečnou zajímavostí případu znovu položil hovor bez rozloučení. Nasál do plic čistý lesní vzduch, hluboce si povzdechl a vydal se na úmornou cestu zpět do civilizace.